

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS KENDELSE (Sjette Afdeling)

14. april 2021 *

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forbrugerbeskyttelse – urimelige kontraktvilkår – direktiv 93/13/EØF – artikel 1, stk. 2 – udelukkelse fra dette direktivs anvendelsesområde af kontraktvilkår, som afspejler bindende bestemmelser i national ret – artikel 4, stk. 2 – undtagelse fra prøvelsen af, om et kontraktvilkår er urimeligt – aftale om lån optaget i udenlandsk valuta – angivelig tilsidesættelse af en erhvervsdrivendes oplysningspligt – den nationale ret skal i første omgang prøve artikel 1, stk. 2«

I sag C-364/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Tribunalul Galați (retten i første instans i Galați, Rumænien) ved afgørelse af 27. februar 2019, indgået til Domstolen den 7. maj 2019, i sagen

XU,

YV,

ZW,

AU,

BZ,

CA,

DB,

EC

mod

SC Credit Europe Ipotecar IFN SA,

Credit Europe Bank NV,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

* Processprog: rumænsk.

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen, og dommerne C. Toader og N. Jääskinen (refererende dommer),

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- den rumænske regering først ved R.I. Hațieganu, A. Rotăreanu og C.-R. Canțâr, derefter ved E. Gane, R.I. Hațieganu og A. Rotăreanu, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved N. Ruiz García og C. Gheorghiu, som befuldmægtigede,

idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet at træffe afgørelse ved begrundet kendelse i overensstemmelse med artikel 99 i Domstolens procesreglement,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT 1993, L 95, s. 29).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem XU, YV, ZW, AU, BZ, CA, DB og EC på den ene side og SC Credit Europe Ipotecar IFN SA (herefter »Credit Europe Ipotecar«) og Credit Europe Bank NV på den anden side vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt et vilkår i en låneaftale baseret på udenlandsk valuta, hvorefter det lånte beløb skal tilbagebetales i denne valuta, og som pålægger låntagerne risikoen for udsving i valutakursen, er urimeligt.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 13. betragtning til direktiv 93/13 har følgende ordlyd:

»[D]et antages, at de love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne, som direkte eller indirekte fastsætter vilkårene for forbrugeraftaler, ikke indeholder urimelige kontraktvilkår; det forekommer derfor ikke nødvendigt at lade kontraktvilkår, der afspejler love eller bindende administrative bestemmelser samt bestemmelser i internationale konventioner, som medlemsstaterne eller Fællesskabet er part i, være underlagt bestemmelserne i dette direktiv; udtrykket »love og bindende administrative bestemmelser« omfatter ligeledes de regler, som ifølge lovgivningen gælder mellem de kontraherende parter, når der ikke er aftalt anden ordning.«

4 Direktivets artikel 1, stk. 2, bestemmer:

»Kontraktvilkår, som afspejler love eller bindende administrative bestemmelser samt bestemmelser eller principper i internationale konventioner, som medlemsstaterne eller Fællesskabet er part i, bl.a. på transportområdet, er ikke underlagt dette direktivs bestemmelser.«

5 Artikel 4, stk. 2, i det nævnte direktiv er affattet således:

»Vurderingen af, om kontraktvilkårene er urimelige, omfatter hverken definitionen af aftalens hovedgenstand eller overensstemmelsen mellem pris og varer eller mellem tjenesteydelser og betalingen herfor, for så vidt disse vilkår er affattet klart og forståeligt.«

Rumænsk ret

6 Artikel 1578 i Cod Civil (den civile lovbog) i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen (herefter »civillovbogen«), bestemte:

»Den forpligtelse, som følger af et lån, begrænser sig altid til den sum, der fremgår af aftalen.

Hvis valutakurserne stiger eller falder inden betalingsfristens udløb, skal debitor tilbagebetale lånebeløbet og har kun pligt til at tilbagebetale det i den valuta, som anvendes på tidspunktet for betaling.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

7 Den 8. november 2007 indgik fire af sagsøgerne i hovedsagen, som er forbrugere, en aftale med Credit Europe Ipotecar, der er et selskab med hjemsted i Rumænien, om lån sikret med pant i fast ejendom optaget i schweizerfranc (CHF) med en løbetid på 30 år. De øvrige sagsøgere i hovedsagen er arvinger efter en femte forbruger, som var part i denne aftale, og som døde den 6. april 2014.

8 Låneaftalens artikel 6.1 bestemte navnlig, at lånet skulle tilbagebetales i den udenlandske valuta, som det var optaget i, og at kursrisikoen, dvs. den risiko, der var forbundet med et eventuelt udsving i vekselkursen mellem denne valuta og rumænske lei (RON), skulle bæres af låntagerne.

9 Den 31. marts 2009 overdrog Credit Europe Ipotecar sin fordring i henhold til låneaftalen til Credit Europe Bank.

10 Efter at de berørte forbrugere havde anmodet om en ny afdragsordning, indgik de kontraherende parter den 3. oktober 2011 en tillægsaftale, hvorved artikel 6.1 i den omhandlede låneaftale blev ændret. Det bestemtes imidlertid fortsat, at tilbagebetalingen skulle ske i schweizerfranc, og at kursrisikoen skulle bæres af låntagerne.

11 Den 16. marts 2015 anlagde sagsøgerne i hovedsagen sag mod Credit Europe Ipotecar ved Judecătoria Galați (retten i første instans i Galați, Rumænien) principalt med påstand om, at det fastslås dels, at vilkåret i den omhandlede låneaftales artikel 6.1 er urimeligt og ugyldigt, dels at omregningskursen mellem schweizerfranc og rumænske lei fastsættes til den kurs, der var gældende på tidspunktet for låneaftalens indgåelse, og derudover tilbagebetaling af beløb, der er betalt for meget som følge af den omstændighed, at rumænske lei blev devalueret i forhold til

schweizerfranc efter dette tidspunkt. Til støtte for søgsmålet gjorde sagsøgerne gældende, at de havde optaget et lån i schweizerfranc efter råd fra Credit Europe Ipotecar, som ikke havde oplyst dem om risikoen for kursstigning af denne valuta, selv om en sådan risiko kunne forudses af denne långiver, som i modsætning til forbrugerne rådede over en økonomisk ekspertise.

- 12 Credit Europe Ipotecar gjorde heroverfor for det første gældende, at anbringenderne vedrørende den omhandlede låneaftales artikel 6.1 ikke kunne antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at direktiv 93/13 ikke fandt anvendelse, og at rumænsk ret ikke gav den domstol, for hvilken sagen var indbragt, mulighed for at udfylde en aftale med et yderligere vilkår. Dernæst gjorde selskabet gældende, at det ikke havde nogen forpligtelse til at oplyse låntagerne om kursrisikoen, eftersom udviklingen i valutakurserne ikke med sikkerhed kunne fastslås på forhånd og var en del af de tilfældigheder, som enhver gennemsnitsforbruger kunne forstå. Endelig gjorde selskabet gældende, at der ikke kan foreligge en aftalemæssig ubalance, eftersom en regel om »valutamæssig nominalisme« er indført af den nationale lovgiver i civillovbogens artikel 1578, og eftersom søgsmålet i hovedsagen er i strid med denne bestemmelse, for så vidt som det har til formål at fjerne kursrisikoen.
- 13 Ved dom af 30. januar 2018 frifandt Judecătoria Galadygtighed i Galați (retten i første instans i Galați) sagsøgte for påstanden om, at vilkåret i den omhandlede låneaftales artikel 6.1 var urimeligt og dermed ugyldigt.
- 14 I denne henseende fastslog den nævnte ret bl.a., at sagsøgerne i hovedsagen havde haft frihed til at vælge et lån optaget i rumænsk lei eller i andre valutaer, og at de ved at optage et lån med en løbetid på 30 år i en anden valuta end den, hvori de oppebar deres lønindtægter, implicit havde accepteret at påtage sig risikoen for valutakursudsving, dvs. risikoen for, at der kunne ske ændringer i de omstændigheder, der forelå på tidspunktet for indgåelsen af kreditaftalen.
- 15 Retten fandt endvidere, at vilkårene i den nævnte låneaftale, der pålagde låntagerne at betale ydelser på lånet i schweizerfranc, ikke skabte en betydelig ubalance i parternes rettigheder og forpligtelser, eftersom långiveren bar risikoen for fald i vekselkursen for schweizerfranc i forhold til den kurs, der fandt anvendelse på omregning fra schweizerfranc til rumænske lei på tidspunktet for indgåelsen af den omhandlede aftale, mens låntagerne bar risikoen for en stigning af denne kurs.
- 16 Ifølge Judecătoria Galati (retten i første instans i Galați) kunne det ikke antages, at långiveren på grund af sin status som erhvervsdrivende inden for finans- og banksektoren havde kendskab til eller forudså udviklingen i den nævnte vekselkurs. En bank er i øvrigt ganske vist forpligtet til at oplyse forbrugeren om de væsentlige aspekter ved dens kredittilbud, men de risici, som valutakursens udsving skaber, skal dog vurderes konkret af hver enkelt låntager.
- 17 I marts 2018 appellerede på den ene side sagsøgerne i hovedsagen og på den anden side Credit Europe Ipotecar og Credit Europe Bank den nævnte rets dom til Tribunalul Galați (appeldomstolen i Galați, Rumænien), idet de i det væsentlige gentog de anbringender, som de havde gjort gældende i første instans.
- 18 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at det følger af Domstolens praksis vedrørende direktiv 93/13, at når et kontraktvilkår afspejler bestemmelser i national ret, som finder anvendelse mellem de kontraherende parter uanset deres valg eller i mangel af en anden ordning mellem dem, følger det af direktivets artikel 1, stk. 2, at dette vilkår ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde.

- 19 Den forelæggende ret har i øvrigt anført, at civillovbogens artikel 1578, der er en deklaratorisk bestemmelse, fastsætter, at låntageren er forpligtet til at tilbagebetale långiver det nominelle beløb, der fremgår af kreditaftalen, uanset om den valuta, som lånet er optaget i, er steget eller faldet i værdi inden betalingsdatoen, og at denne lovbestemmelse knæsætter »det nominalistiske princip om valuta«, som er den betegnelse, det har fået i rumænsk retslitteratur. Den forelæggende ret har præciseret, at i forbindelse med det i hovedsagen omhandlede kontraktforhold er valutakursen for schweizerfranc steget med 204,12% til skade for låntagerne mellem dagen for indgåelsen af den omhandlede kreditaftale den 8. november 2007 og den dag, hvor søgsmålet i første instans blev anlagt den 16. marts 2015.
- 20 Det fremgår også af forelæggelsesafgørelsen, at rumænsk retspraksis efter dom af 20. september 2017, *Andriuc m.fl.* (C-186/16, EU:C:2017:703), overvejende har fastslået, at når det gøres gældende, at kontraktvilkår er urimelige, skal de nationale domstole først prøve, om de omtvistede kontraktvilkår gennemfører en national deklaratorisk retsregel såsom den, der er fastsat i civillovbogens artikel 1578, og i bekræftende fald i henhold til artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13 udelukke disse vilkår fra bedømmelsen af, om vilkårene i den omhandlede kontrakt er urimelige. Det har imidlertid i det sidstnævnte tilfælde vist sig, at disse domstole ikke har mulighed for at bedømme den professionelles adfærd forud for, at kontrakten blev indgået, og herunder om den erhvervsdrivende har iagttaget sin oplysningspligt over for forbrugeren i henhold til direktivets artikel 4, stk. 2.
- 21 Den forelæggende ret ønsker derfor for det første oplyst, hvilken fremgangsmåde der skal følges ved bedømmelsen af et vilkår vedrørende kursrisiko, idet den ønsker oplyst, om et sådant vilkår i første omgang skal prøves i forhold til den udelukkelse, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, eller snarere i forhold til det krav om gennemsigtighed, der følger af artikel 4, stk. 2.
- 22 For det andet ønsker den forelæggende ret oplyst, om den erhvervsdrivende i det tilfælde, hvor de domstole, for hvilken sagen er indbragt, i første omgang prøver det omtvistede kontraktvilkår i lyset af artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13 og måtte finde, at den pågældende erhvervsdrivende har tilsidesat oplysningspligten i henhold til denne bestemmelse, til trods for denne tilsidesættelse kan påberåbe sig den undtagelse fra prøvelsen af, om kontraktvilkår er urimelige, som følger af direktivets artikel 1, stk. 2.
- 23 På denne baggrund har Tribunalul Galați (retten i første instans i Galați) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal artikel 1, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, i direktiv [93/13], som fortolket i dommen i sag C-186/16, *Andriuc m.fl.* [(C-186/16, EU:C:2017:703)], fortolkes således, at den nationale ret i forbindelse med bedømmelse af et kontraktvilkår om kursrisiko, som afspejler en national bestemmelse, først skal vurdere relevansen af forbuddet i direktivets artikel 1, stk. 2, eller fastslå, om den erhvervsdrivende har opfyldt sin oplysningspligt i henhold til direktivets artikel 4, stk. 2, uden først at vurdere bestemmelserne i direktivets artikel 1, stk. 2?
- 2) Skal artikel 1, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, i direktiv [93/13] fortolkes således, at en erhvervsdrivende, som ikke har opfyldt sin pligt til at oplyse forbrugeren inden indgåelsen af en låneaftale, kan påberåbe sig bestemmelserne i direktivets artikel 1, stk. 2, med henblik på, at et kontraktvilkår om kursrisiko, som afspejler en national lovbestemmelse, udelukkes fra vurderingen af, om kontraktvilkåret er urimeligt?«

Om de præjudicielle spørgsmål

- 24 I henhold til artikel 99 i Domstolens procesreglement kan Domstolen til enhver tid på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse, såfremt besvarelsen af et præjudicielt spørgsmål klart kan udledes af retspraksis eller ikke giver anledning til nogen rimelig tvivl.
- 25 Denne bestemmelse bør bringes i anvendelse i den foreliggende præjudicielle sag.
- 26 Med sine to spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at en ret i en medlemsstat, som forelægges en tvist vedrørende et angiveligt urimeligt kontraktvilkår, der afspejler en deklaratorisk bestemmelse i national ret, er forpligtet til i første omgang at vurdere relevansen af den udelukkelse fra dette direktivs anvendelsesområde, der er fastsat i direktivets artikel 1, stk. 2, eller i første omgang at vurdere relevansen af den undtagelse fra prøvelsen af urimelige kontraktvilkår, der er fastsat i direktivets artikel 4, stk. 2, og i det tilfælde, hvor den sidstnævnte fremgangsmåde skal følges, om en erhvervsdrivende, som ikke har overholdt den gennemsigtighedsforpligtelse, der følger af artikel 4, stk. 2, alligevel kan påberåbe sig artikel 1, stk. 2, for at undgå en prøvelse af, om et sådant vilkår er urimeligt.
- 27 I denne henseende bemærkes for det første, at artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13 udelukker kontraktvilkår, som afspejler »love eller bindende administrative bestemmelser«, fra direktivets anvendelsesområde, hvilket udtryk i lyset af 13. betragtning til dette direktiv ikke blot omfatter de bestemmelser i national ret, der finder anvendelse mellem de kontraherende parter uanset deres valg, men også bestemmelser, der er deklaratoriske, dvs. som gælder mellem de kontraherende parter, når der ikke er aftalt anden ordning (jf. i denne retning domme af 26.3.2020, Mikrokasa og Revenue Niestandardowy Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, C-779/18, EU:C:2020:236, præmis 50-53, og af 9.7.2020, Banca Transilvania, C-81/19, EU:C:2020:532, præmis 23-25 og 28).
- 28 Denne fortolkning af artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13 er blevet lagt til grund af Domstolen, selv om der, således som den forelæggende ret har anført i den foreliggende sag, er forskel på ordlyden af denne bestemmelse i henholdsvis den franske og den rumænske sprogversion af direktiv 93/13 (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Banca Transilvania, C-81/19, EU:C:2020:532, præmis 32-34).
- 29 En sådan udelukkelse er begrundet i den omstændighed, at det med føje kan lægges til grund, at den nationale lovgiver har foretaget en afbalanceret afvejning af alle kontrahenternes rettigheder og forpligtelser, som EU-lovgiver udtrykkeligt har villet bevare (jf. i denne retning dom af 26.3.2020, Mikrokasa og Revenue Niestandardowy Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, C-779/18, EU:C:2020:236, præmis 54, og af 9.7.2020, Banca Transilvania, C-81/19, EU:C:2020:532, præmis 26).
- 30 For det andet fastsætter direktivets artikel 4, stk. 2, en undtagelse til den ordning med indholdsmæssig kontrol af kontraktvilkår, der er fastsat i den beskyttelsesordning til fordel for forbrugerne, som er gennemført med dette direktiv, hvilken undtagelse finder anvendelse på vilkår, der henhører under en af de to kategorier, der er omhandlet i den nævnte stk. 2, for så vidt som det pågældende vilkår er affattet på en klar og forståelig måde i overensstemmelse med det krav om gennemsigtighed, der følger af denne bestemmelse (jf. i denne retning dom af 20.9.2017, Andriuc m.fl., C-186/16, EU:C:2017:703, præmis 34, 35, 43 og 44, og af 3.9.2020, Profi Credit Polska, C-84/19, C-222/19 og C-252/19, EU:C:2020:631, præmis 65 og 66).

- 31 Hvad angår spørgsmålet om, hvordan sammenhængen er mellem artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13 og samme direktivs artikel 4, stk. 2, skal den forelæggende rets spørgsmål, i overensstemmelse med, hvad både den rumænske regering og Europa-Kommissionen har foreslået, besvares med, at den domstol, for hvilken en tvist som den i hovedsagen omhandlede er indbragt, skal prioritere en prøvelse på grundlag af den udelukkelse fra anvendelsesområdet for direktiv 93/13, der er fastsat i dette direktivs artikel 1, stk. 2, frem for en prøvelse af undtagelsen fra kontrollen med urimelige kontraktvilkår, der er fastsat i dette direktivs artikel 4, stk. 2.
- 32 Denne tilgang er nødvendig, når det er åbenbart, at et EU-retligt instrument kun finder anvendelse på en bestemt situation, når denne er omfattet af dette instruments anvendelsesområde (jf. i denne retning dom af 18.10.1990, Dzodzi, C-297/88 og C-197/89, EU:C:1990:360, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse af 3.7.2014, Tudoran, C-92/14, EU:C:2014:2051, præmis 28-32).
- 33 Mere specifikt fremgår det desuden tydeligt af selve opbygningen af direktiv 93/13, at en eventuel prøvelse af, om et kontraktvilkår er urimeligt, henset til dette direktivs bestemmelser, og navnlig dets artikel 4, kræver en forudgående stillingtagen til, om det pågældende kontraktvilkår er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, navnlig henset til den udelukkelse fra anvendelsesområdet, der er fastsat i direktivets artikel 1, stk. 2.
- 34 Dette var grunden til, at Domstolen i dom af 20. september 2017, Andriuc m.fl. (C-186/16, EU:C:2017:703, præmis 30-32), anførte, at det tilkom den nationale ret, for hvilken sagen var indbragt, at vurdere, under hensyn til arten af, den generelle opbygning af og vilkårene i låneaftalerne samt til den juridiske og faktuelle sammenhæng, som disse vilkår indgik i, om det i hovedsagen omhandlede vilkår, hvorefter lånet skulle tilbagebetales i den samme valuta, som det var optaget i, afspejlede bindende bestemmelser i national ret som omhandlet i artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13, og dernæst kun i det tilfælde, hvor denne ret konstaterede, at det omhandlede vilkår ikke var omfattet af udelukkelsen fastsat i denne bestemmelse, at prøve anvendeligheden af direktivets artikel 4, stk. 2.
- 35 I den foreliggende sag har den rumænske regering og Kommissionen ganske vist taget forbehold med hensyn til den omstændighed, at et vilkår som det i hovedsagen omhandlede, hvis indhold fremgår af denne kendelses præmis 8, faktisk er omfattet af undtagelsen i artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13.
- 36 Det fremgår imidlertid af de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt, at den er af den opfattelse, dels at et sådant vilkår afspejler det i artikel 1578 i civillovbogen fastsatte nominalistiske princip om valuta, dels at denne artikel udgør en deklaratorisk lovbestemmelse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i denne kendelses præmis 27, dvs. en bestemmelse, der finder anvendelse på en kontrakt, når de kontraherende parter ikke har indgået en anden ordning.
- 37 I denne henseende bemærkes, at den rumænske ret, som havde forelagt sagen for Domstolen i den sag, der gav anledning til dom af 9. juli 2020, Banca Transilvania (C-81/19, EU:C:2020:532, præmis 30), i en analog sammenhæng vedrørende den samme nationale bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede havde indtaget den samme opfattelse.
- 38 Det følger af denne retlige kvalificering, som udelukkende henhører under de nationale domstole, for hvilke sagen er indbragt, at det kontraktvilkår, som sagsøgerne i hovedsagen påstår er urimeligt, afspejler en deklaratorisk bestemmelse i national ret, hvorfor dette vilkår er omfattet af

den undtagelse, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13, og derfor ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde (jf. analogt dom af 9.7.2020, Banca Transilvania, C-81/19, EU:C:2020:532, præmis 31 og 37).

- 39 Det skal i øvrigt for det første præciseres, at den omstændighed, at de kontraherende parter har mulighed for at fravige en deklaratorisk bestemmelse i national ret, som det ifølge den rumænske regering og Kommissionen er tilfældet i den foreliggende sag, er uden betydning med henblik på prøvelsen af, om et kontraktvilkår, som afspejler en sådan bestemmelse, i medfør af artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13 er udelukket fra direktivets anvendelsesområde (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Banca Transilvania, C-81/19, EU:C:2020:532, præmis 35).
- 40 For det andet er det forhold, at et kontraktvilkår, som afspejler en af de bestemmelser, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13, ikke har været genstand for individuel forhandling, hvilket ifølge den rumænske regering er tilfældet i den foreliggende sag, uden betydning for, om det er udelukket fra direktivets anvendelsesområde (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Banca Transilvania, C-81/19, EU:C:2020:532, præmis 36).
- 41 Hvad endelig angår den eventuelle betydning af det krav om gennemsigtighed, der følger af artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13, som navnlig er blevet påberåbt i forbindelse med det andet forelagte spørgsmål, er det ufornuddent for Domstolen at udtale sig herom, idet det nævnte vilkår, når den forelæggende ret er af den opfattelse, at det i hovedsagen omhandlede kontraktvilkår afspejler en bestemmelse i national ret, der kan kategoriseres som deklaratorisk, ikke er omfattet af dette direktivs bestemmelser i henhold til direktivets artikel 1, stk. 2, (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Banca Transilvania, C-81/19, EU:C:2020:532, præmis 38).
- 42 Henset til ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13 skal fortolkes således, at når en ret i en medlemsstat skal træffe afgørelse i en tvist vedrørende et angiveligt urimeligt kontraktvilkår, der afspejler en deklaratorisk bestemmelse i national ret, er den forpligtet til i første omgang at prøve relevansen af den undtagelse fra dette direktivs anvendelsesområde, der er fastsat i direktivets artikel 1, stk. 2, og ikke relevansen af den undtagelse fra prøvelsen af, om et kontraktvilkår er urimeligt, der er fastsat i det nævnte direktivs artikel 4, stk. 2.

Sagsomkostninger

- 43 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Artikel 1, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at når en ret i en medlemsstat skal træffe afgørelse i en tvist vedrørende et angiveligt urimeligt kontraktvilkår, der afspejler en deklaratorisk bestemmelse i national ret, er den forpligtet til i første omgang at prøve relevansen af den undtagelse fra dette direktivs anvendelsesområde, der er fastsat i direktivets artikel 1, stk. 2, og ikke relevansen af den undtagelse fra prøvelsen af, om et kontraktvilkår er urimeligt, der er fastsat i det nævnte direktivs artikel 4, stk. 2.

Underskrifter